

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

TOTO ROZHODNUTÍ NABYLO

PRÁVNÍ MOCÍ dne **23. 6. 2023** a je
VYKONATELNÉ dne **11. 7. 2023**

Český telekomunikační úřad
Odbor přezkoumávání rozhodnutí dne **7.8.2023**

Praha 21. 6. 2023

Čj. ČTÚ-19 092/2023-603

Rada Českého telekomunikačního úřadu jako příslušný správní orgán podle § 178 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), a § 107 odst. 9 písm. b) bodu 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o elektronických komunikacích*“), na základě rozkladu podaného dne 11. 4. 2023 obchodní společností **365internet s.r.o.**, IČO 051 11 137, se sídlem Vichrova 1906, 289 22 Lysá nad Labem, podle ust. § 152 odst. 1 správního řádu, proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 27. 3. 2023, čj. ČTÚ-44 119/2022-606/X. vyř., o návrhu obchodní společnosti **CETIN a.s.**, IČO 040 84 063, se sídlem Českomoravská 2510/19, Libeň, 190 00 Praha 9, ve sporu o peněžité plnění ve výši 815 377,37 Kč s příslušenstvím za poskytnuté služby elektronických komunikací, vydanému v řízení podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, po projednání v rozkladové komisi Rady Českého telekomunikačního úřadu ustavené podle ust. § 152 odst. 3 správního řádu, vydává toto

rozhodnutí:

- I. Podle § 90 odst. 5 správního řádu se rozklad zamítá a napadené rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 27. 3. 2023, čj. ČTÚ-44 119/2022-606/X. vyř., se potvrzuje.
- II. Žádnému z účastníků řízení se nepřiznává náhrada nákladů řízení o rozkladu.

Odůvodnění:

Předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále též jen „*správní orgán I. stupně*“) vydal dne 27. 3. 2023 pod čj. ČTÚ-44 119/2022-606/X. vyř. rozhodnutí (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“ či „*rozhodnutí*“), jímž vyhověl návrhu obchodní společnosti CETIN a.s., IČO 040 84 063, se sídlem Českomoravská 2510/19, Libeň, 190 00 Praha 9 (dále jen „*navrhovatel*“) a uložil obchodní společnosti 365internet s.r.o., IČO 051 11 137, se sídlem Vichrova 1906, 289 22 Lysá nad Labem (dále jen „*odpůrce*“) povinnost uhradit navrhovateli

částku ve výši 815 377,37 Kč na neuhrazenou fakturu č. 2222028904 za zúčtovací období ode dne 1. 10. 2021 do dne 31. 10. 2021, společně se smluvním úrokem z prodlení ve výši 0,05 % denně z částky 815 377,37 Kč za období od 7. 12. 2021 do zaplacení (výrok I.) Dále odpůrci uložil, aby navrhovatel nahradil náklady spojené s uplatněním pohledávky ve výši 1 200 Kč (výrok II.) a náklady řízení ve výši 32 616 Kč za uhrazený správní poplatek (výrok III.).

V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně v první řadě předeslal, že návrh podaný navrhovatelem dne 5. 10. 2022 je sporem mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, k jehož projednání a rozhodnutí je s ohledem na § 127 odst. 1 ve spojení 107 odst. 11 zákona o elektronických komunikacích příslušný předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu. Konstatoval, že základem závazku mezi účastníky řízení je Smlouva o přístupu k veřejné pevné komunikační síti, uzavřená dne 19. 9. 2016, ve znění pozdějších doplňků (dále též jen „*Smlouva o přístupu*“, případně „*Smlouva*“). Předmětem sporu je zaplacení částky ve výši 815 377,37 Kč za velkoobchodní služby v oblasti elektronických komunikací poskytnuté navrhovatelem na základě Smlouvy v období od 1. 10. 2021 do 31. 10. 2021, vyfakturované odpůrci fakturou č. 2222028904 ze dne 6. 11. 2021 se splatností ke dni 6. 12. 2021 (dále jen „*Faktura*“). V důsledku prodlení se splněním dluhu navrhovatel v souladu se Smlouvou o přístupu požaduje zaplacení úroku z prodlení ve výši 0,05 % denně z částky 815 377,37 Kč za období od 7. 12. 2021 do zaplacení a úhradu nákladů spojených s uplatněním pohledávky ve výši 1 200 Kč. Navrhovatel dále požaduje náhradu nákladů správního řízení ve výši 32 616 Kč. Správní orgán I. stupně shledal, že z Faktury a její přílohy, zejména však ze shodného prohlášení obou účastníků řízení, vyplynulo, že navrhovatel odpůrci nasmlouvané velkoobchodní služby v předmětném časovém období 10/2021 poskytl, pohledávka navrhovatele na zaplacení za tyto služby tudíž vznikla v souladu se Smlouvou o přístupu. Nárok na zaplacení ceny ve výši 815 377,37 Kč na základě poskytnutí velkoobchodních služeb navrhovateli platně vznikl, odpůrce jej nerozporuje a sjednanou cenu dosud neuhradil. Jde-li o nárokované příslušenství pohledávky, správní orgán I. stupně konstatoval, že smluvní úrok z prodlení ve výši 0,05 % denně, jenž si smluvní strany ve Smlouvě sjednaly (příloha č. 6 Smlouvy), není v rozporu s dobrými mravy, jelikož tato výše smluvního úroku z prodlení byla obvyklá v čase uzavření Smlouvy, a byla výsledkem svobodného smluvního ujednání mezi dvěma podnikatelskými subjekty, aniž by jeden z nich byl slabší stranou.

Uplatnil-li odpůrce v řízení kompenzační námitku, konkrétně započítal-li jednostranně na uplatněnou pohledávku navrhovatele svou pohledávku na náhradu škody ve výši 5 016 027 Kč způsobenou mu nezákonnými přenosy služeb elektronických komunikací navrhovatelem na jiné poskytovatele a poškozením dobrého jména odpůrce, uvedl správní

orgán I. stupně, že ke kompenzační námitce nemohl přihlídnout. Odkázal na odmítavé stanovisko navrhovatele ke kompenzační námitce vyjádřené v průběhu řízení a na ust. § 1987 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OZ“), resp. judikaturu uvedené ustanovení vykládající, s tím, že pohledávka způsobilá k započtení by musela být nesporná, řádně vypočtena, uplatněna a splatná. Uzavřel, že aktivní pohledávka odpůrce uvedené předpoklady nesplňuje. Ke kompenzační námitce nebylo možno přihlídnout i vzhledem k ujednání Smlouvy o přístupu (odst. 8. 8) obsahujícímu zákaz jednostranného započtu pohledávek vzniklých na základě této Smlouvy vůči pohledávkám vzniklým na základě této Smlouvy nebo jiné smlouvy.

K nároku na náhradu nákladů spojených s uplatněním pohledávky správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že tento byl navrhovatelem uplatněn v zákonné výši dle § 3 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku, veřejných rejstříků právnických a fyzických osob a evidence svěřenských fondů a evidence údajů o skutečných majitelích, ve znění pozdějších předpisů, jde-li o vzájemný závazek podnikatelů nebo je-li obsahem vzájemného závazku mezi podnikatelem a veřejným zadavatelem podle zákona upravujícího veřejné zakázky povinnost dodat zboží nebo poskytnout službu za úplatu veřejnému zadavateli, a proto mu vyhověl.

Konečně pak výrok o náhradě nákladů řízení zdůvodnil s odkazem na ust. § 141 odst. 11 správního řádu plným úspěchem navrhovatele ve věci.

Proti rozhodnutí podal odpůrce dne 11. 4. 2023 rozklad. Napadenému rozhodnutí vytýká nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Správní orgán I. stupně věc dle názoru odpůrce nesprávně posoudil jak po právní, tak po skutkové stránce a následně ve věci nesprávně rozhodl. Odpůrce má za to, že v řízení nebylo spolehlivě prokázáno, že uplatněný nárok navrhovatele je důvodný co do základu a výše, a to zejména za situace, kdy odpůrce uplatnil zápočet své pohledávky vůči navrhovateli. Odpůrce v řízení nespороval, že shora uvedenou částku za služby elektronických komunikací navrhovateli neuhradil, je však toho názoru, že v důsledku kompenzační námitky došlo k zániku pohledávky navrhovatele. Rozhodnutí, kterým byla navrhovateli jeho pohledávka přiznána, je proto nesprávné a nezákonné. Správní orgán I. stupně se však kompenzační námitkou odpůrce vůbec nezabýval, pohledávku odpůrce označil za dubiozní ve smyslu ust. § 1987 odst. 2 OZ, neboť dle názoru správního orgánu I. stupně by pohledávka k započtení musela být nesporná, řádně vypočtena, uplatněna a splatná. Takové stanovisko však nemá oporu v zákoně. Pohledávka odpůrce splňuje podmínku započitatelnosti dle § 1987 odst. 1 OZ. Není pravdou,

že pohledávka odpůrce by měla být mezi účastníky nesporná; naopak je zcela běžné, že vzájemné pohledávky sporné jsou a oprávněnost jednostranného zápočtu následně posuzuje soud (či správní orgán) právě s ohledem na prokázání existence pohledávky. Odpůrce svou pohledávku vůči navrhovateli řádně vyčíslil, v rámci svého vyjádření uplatnil a tato pohledávka je též splatná. Neexistuje žádný důvod pro to, aby správní orgán I. stupně kompenzační námitku nevzal v úvahu. Dále odpůrce v rozkladu uvedl, resp. zopakoval svá tvrzení ohledně důvodu vzniku své pohledávky za navrhovatelem z titulu náhrady škody, jakož i vyčíslení výše této způsobené škody (k tomu viz podrobněji níže). Odkaz na bod 8.8. Smlouvy o zákazu zápočtu, jímž argumentoval správní orgán I. stupně, označil odpůrce za nepřijatelný, neboť ke vzniku škody došlo nikoliv pouze na základě porušení smluvních povinností, ale v důsledku porušení zákonných povinností. Započtení pohledávky odpůrce vůči navrhovateli z titulu způsobené škody tedy možné je. Odpůrce navrhuje, „*aby předseda Rady ČTÚ jakožto vedoucí ústředního správního úřadu napadené rozhodnutí správního orgánu zrušil a ve věci sám rozhodl tak, že návrhu navrhovatele se v plném rozsahu nevyhovuje, neboť tvrzený nárok navrhovatele není prokázán ani co do základu, ani co do výše, resp. nárok navrhovatele zaniknul v důsledku kompenzační námitky, a aby odpůrci byla přiznána náhrada právního zastoupení dle advokátního tarifu*“.

Navrhovatel se k podanému rozkladu vyjádřil podáním ze dne 28. 4. 2023. Uvedl zejména, že rozklad odpůrce považuje za zcela nedůvodný. Za situace, kdy odpůrce v rozkladu opětovně potvrdil, že nárok navrhovatele nerozporuje, je třeba považovat nárok navrhovatele za nesporný. Dále uvedl, že údajná pohledávka z titulu náhrady škody odpůrce neexistuje, a je proto nezpůsobitelná k započtení, neboť nesplňuje příslušné zákonné požadavky na započtení. Odpůrce své tvrzení nepodpořil důkazy a není zjevné, na čem svůj nárok na náhradu škody vůči navrhovateli zakládá. Navrhovatel současně poznamenal, že dle jeho názoru správní orgán není věcně příslušný k projednání a rozhodnutí sporu ohledně nároku na náhradu škody mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti, resp. ohledně kompenzační námitky založené na tomto typu nároku.

Předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu neshledal důvod pro postup podle ustanovení § 87 správního řádu (tedy pro tzv. autoremeduru) a v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 správního řádu postoupil věc se svým stanoviskem k rozhodnutí odvolacímu orgánu.

***

Podle ustanovení § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozhoduje předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Podle ustanovení § 107 odst. 9 písm. b) bodu 1. zákona o elektronických komunikacích o opravných prostředcích proti rozhodnutím vydaným předsedou Rady Českého telekomunikačního úřadu rozhoduje Rada Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „*správní orgán II. stupně*“).

Podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, odvolací orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání (rozkladu), jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží. A dále v souladu s ustanovením § 141 odst. 9 správního řádu odvolací orgán přezkoumává správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v rozkladu.

Dle § 141 odst. 11 správního řádu ve sporném řízení přízná správní orgán účastníkovi, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, může správní orgán náhradu nákladů poměrně rozdělit, popřípadě rozhodnout, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo. I když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu správní orgán přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze správního orgánu.

***

Z předloženého spisového materiálu jsou zjišťovány zejména tyto skutečnosti.

Dne 5. 10. 2022 podal navrhovatel u Českého telekomunikačního úřadu návrh, kterým se domáhá proti odpůrci peněžitého plnění ve výši 815 377,37 Kč s příslušenstvím v podobě smluvního úroku z prodlení ve výši 0,05 % za neuhrazení Faktury vystavené za velkoobchodní služby přístupu k veřejné pevné komunikační síti navrhovatele poskytnuté v říjnu r. 2021 na základě Smlouvy o přístupu. Navrhovatel současně proti odpůrci požaduje náhradu nákladů spojených s uplatněním pohledávky ve výši 1 200 Kč a nákladů správního řízení ve výši uhrazeného správního poplatku. Navrhovatel uvedl, že dne 19. 9. 2016 byla mezi navrhovatelem (tehdy pod obchodní firmou Česká telekomunikační infrastruktura a.s.) a odpůrcem uzavřena Smlouva o přístupu, jejímž předmětem bylo umožnit odpůrci přístup k veřejné pevné komunikační síti zajišťované navrhovatelem a v rámci tohoto přístupu poskytovat velkoobchodní služby připojení v koncovém bodě, velkoobchodní služby přístupu ke službám elektronických komunikací a související doplňkové služby (dále jen „*velkoobchodní služby*“, popř. „*služby*“) a závazek odpůrce hradit navrhovateli za poskytování velkoobchodních služeb sjednanou úplat. Předmětná pohledávka, jak dále

navrhovatel uvedl, vznikla neuhrazením ceny za velkoobchodní služby poskytnuté odpůrci v říjnu 2021. Pro případ prodlení se zaplacením vyúčtované ceny za poskytnuté velkoobchodní služby měly smluvní strany ujednány úrok z prodlení ve výši 0,05 % z dlužné částky za každý i započatý den prodlení. Navrhovatel odpůrce opakovaně vyzýval k úhradě pohledávky, avšak odpůrce pohledávku vyúčtovanou Fakturou do dne podání návrhu neuhradil. Smlouva o přístupu byla zrušena odstoupením navrhovatele ke dni 30. 10. 2022.

Svůj návrh navrhovatel doložil kopií Dodatku č. 4 ke Smlouvě o přístupu s přílohami, předmětnou fakturou, dopisem označeným jako „Výzva k dobrovolnému splnění dluhu, upozornění před přerušением poskytování služeb, předžalobní výzva k plnění“ ze dne 9. 5. 2022 s přílohou Přehled dluhu, včetně vykázaného doručení odpůrci (dne 11. 5. 2022), dopisem „Odstoupení od smlouvy, výzva k plnění, oznámení o přerušení služeb“ ze dne 1. 9. 2022 s přílohou Přehled dluhu, s vykázaným doručením odpůrci (dne 2. 9. 2022). K výzvě správního orgánu I. stupně pak navrhovatel svůj návrh doplnil přípisem ze dne 8. 12. 2022, jímž předložil položkový rozpis vyfakturované částky a doložil oprávnění osoby, která činí úkony za navrhovatele (konkrétně „Pověření svého zaměstnance Mgr. Marka Hůbnera k zastupování navrhovatele před správními úřady a k přístupu do datové schránky navrhovatele“ ze dne 22. 7. 2020).

Dokazování mimo ústní jednání před správním orgánem I. stupně proběhlo dne 8. 2. 2023 a byl o něm pořízen protokol. Dokazování proběhlo za účasti zástupce navrhovatele. Odpůrce se dokazování nezúčastnil, přestože o něm byl přípisem ze dne 9. 1. 2023 označeným jako Vyrozumění odpůrce o termínu provedení dokazování mimo ústní jednání a o možnosti vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu ze dne 9. 1. 2023, doručeným mu dne 10. 1. 2023, tj. s dostatečným předstihem řádně vyrozuměn. Správní orgán I. stupně provedl důkaz listinami založenými ve správním spise. Zde je namístě poznamenat, že byl mj. proveden důkaz originálem Smlouvy o přístupu (včetně příloh), který má Úřad k dispozici s ohledem na evidenci smluv o přístupu a propojení, již vede v souladu s § 80 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích.

Odpůrce se k návrhu vyjádřil po ukončení výše uvedeného dokazování (byť byl správním orgánem I. stupně vyzván, aby tak učinil nejpozději do výše uvedeného termínu provedení dokazování a na podporu svých tvrzení předložil další důkazy¹), přičemž tak učinil podáním ze dne 9. 2. 2023, doručeným dne 10. 2. 2023. Uvedl zejména, že nesporně, že shora uvedenou částku za velkoobchodní služby navrhovateli neuhradil. Ač to vzhledem k výši neuhrazené faktury není rozhodující, poznamenal, že v souvislosti s fakturou hodlá u navrhovatele reklamovat vyúčtování ve výši 2 400 Kč. Neuhrazených faktur je více,

---

¹ Stalo se tak v rámci již zmiňovaného Vyrozumění odpůrce o termínu provedení dokazování mimo ústní jednání a o možnosti vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu ze dne 9. 1. 2023.

odpůrce faktury hradil částečně a obvykle v několika platbách, nejstarší neuhrazená faktura se postupně posouvala v čase. V minulosti byly faktury vystavovány s 90denní splatností namísto sjednaných 30 dní, od června 2021 se opět zkrátila splatnost na 30 dní, čímž došlo k navýšení dluhu o 2 faktury, tedy cca 1,6 milionu Kč. Mezi odpůrcem a navrhovatelem proběhla jednání za účelem vyřešení dluhu, avšak k cíli nevedla, což vyústilo v odstoupení od Smlouvy o přístupu ze strany navrhovatele jeho dopisem ze dne 2. 9. 2022 s účinností ke dni 31. 10. 2022. Odpůrce dále uvedl, že mu navrhovatel dne 5. 10. 2022 v 8.00 hodin e-mailem oznámil, že mu služby odpojuje. Dle názoru odpůrce však navrhovatel služby přepojil do své sítě, čímž se dopustil protiprávního postupu a nezákonného jednání v době ještě platné Smlouvy. Odpůrce nerozporuje, že je dlužen za faktury, ani že navrhovatel má právo služby přerušit (odpojit), ale je přesvědčen, že porušováním Smlouvy o přístupu a aktivním zasahováním do zákaznické báze se navrhovatel dopouští nezákonného jednání a fakticky snižoval aktiva odpůrce a bránil tak možnosti hradit mu další faktury. V důsledku jednání navrhovatele byla odpůrci způsobena škoda ve výši 5 016 027 Kč, a tudíž z titulu náhrady škody způsobené nezákonnými přenosy služeb elektronických komunikací navrhovatele na jiné poskytovatele a poškozením dobrého jména odpůrce započítává tuto svou pohledávku proti pohledávce navrhovatele ve výši 815 377,37 Kč (kompenzační námitka), v důsledku čehož dochází k zániku pohledávky navrhovatele. Odpůrce proto navrhl, aby návrhu navrhovatele nebylo vyhověno v celém rozsahu. K vyjádření odpůrce doložil e-mailovou korespondenci mezi jím a navrhovatelem (konkrétně e-mail ze dne 5. 10. 2022, e-maily z období 7. až 10. 10. 2022, e-mail ze dne 11. 10. 2022), dokument reklamace 10-2021 – rozpracováno, seznam přijatých faktur, seznam dlužných faktur a seznam bankovních dokladů.

Navrhovatel v reakci na vyjádření odpůrce poukázal podáním ze dne 24. 2. 2023 na skutečnost, že odpůrce ve svém vyjádření nárok navrhovatele na zaplacení sporné částky uznává, resp. nikterak tento nárok nerozporuje. Dosud neneviduje žádnou reklamaci předmětné faktury učiněnou odpůrcem, za tohoto stavu je proto třeba považovat tvrzení odpůrce ohledně reklamace vyúčtování za bezpředmětné. Další tvrzení odpůrce uvedená ve vyjádření jsou dle navrhovatele činěna s cílem uměle konstruovat proti nespornému nároku navrhovatele za odpůrcem pohledávku odpůrce za navrhovatelem k započtení a také k navození dojmu, že se odpůrce nachází v pozici oběti jednání navrhovatele. Takový postup, stejně jako obsah tvrzení činěných v tomto duchu navrhovatel důrazně odmítá.

Navrhovatel v závěru svého podání ze dne 24. 2. 2023 požádal o prodloužení lhůty pro doplnění své reakce na vyjádření odpůrce do 31. 3. 2023, čemuž však správní orgán I. stupně nevyhověl, o čemž navrhovatele zpravil přípisem ze dne 28. 2. 2023. Správní orgán I. stupně dospěl k názoru, že není nutné dále prodlužovat správní řízení. V návaznosti na

obsah dosavadních vyjádření obou účastníků řízení by se další doplnění vyjádření navrhovatele zřejmě týkalo událostí vzniklých daleko po uplynutí zúčtovacího období a splatnosti předmětné faktury, což správní orgán I. stupně nepovažoval za relevantní k řešení otázky, jež je předmětem rozhodování. Správní orgán I. stupně uvedl, že dosud shromážděné podklady pokládá za dostatečné pro vydání svého rozhodnutí.

Po zhodnocení důkazního materiálu a právním posouzení případu následně dne 27. 3. 2023 vydal správní orgán I. stupně ve věci rozhodnutí, kterým návrhu navrhovatele v plném rozsahu vyhověl. K výrokové části rozhodnutí, jakož i jeho odůvodnění viz již výše uvedené. Rozhodnutí bylo doručeno navrhovateli dne 29. 3. 2023 a odpůrci dne 28. 3. 2023.

Rozklad odpůrce ze dne 11. 4. 2023 byl podán jako včasný.

***

Po posouzení spisové dokumentace včetně napadeného rozhodnutí správní orgán II. stupně v první řadě v intencích ust. § 89 odst. 2 správního řádu předesílá, že postup správního orgánu I. stupně, který předcházela vydání napadeného rozhodnutí, koresponduje právním předpisům a nevykazuje žádné vady, které by mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, případně na jeho správnost. V rámci řízení dostali oba účastníci řízení možnost ve věci se vyjádřit a na podporu svých tvrzení navrhovat důkazy, jakož byli oba vyrozuměni o termínu provedení dokazování mimo ústní jednání. Nebylo-li správním orgánem I. stupně vyhověno navrhovateli v podání ze dne 24. 2. 2023 požadovanému prodloužení lhůty pro doplnění reakce na vyjádření odpůrce, byl tento postoj vzhledem k průběhu řízení, jakož i podstatě obrany odpůrce v řízení, řádně a adekvátně zdůvodněn.

Ve vydaném rozhodnutí správní orgán I. stupně detailně popsal průběh sporu včetně důkazů, které byly založeny do správního spisu. Dále se správní orgán I. stupně vyjádřil k příslušnosti projednat tento spor, kdy dospěl k závěru, že příslušným je, neboť se jedná o spor dvou osob vykonávajících komunikační činnost. Správní orgán I. stupně tento svůj závěr dostatečně odůvodnil a správní orgán II. stupně se s tímto závěrem správního orgánu I. stupně zcela ztotožňuje.

V podaném rozkladu odpůrce zejména namítá, že *„nebylo v řízení spolehlivě prokázáno, že uplatněný nárok navrhovatele vůči odpůrkyni je důvodný co do základu a výše, a to zejména za situace, kdy odpůrce uplatnil zápočet své pohledávky vůči navrhovateli.“*

K danému je třeba předeslat, že odpůrce vznik navrhovatelem uplatněné pohledávky v řízení před správním orgánem I. stupně nesporel, naopak potvrdil, že Faktura za velkoobchodní služby poskytnuté mu navrhovatelem na základě Smlouvy o přístupu zůstala

z jeho strany neuhrazena („Odpůrce nesporně, že shora uvedenou částku za služby elektronických komunikací navrhovatelé neuhradil.“), sám navíc uvedl, že celkově se jedná o faktury za období září 2021 až říjen 2022, přičemž faktura za září 2021 je uhrazena částečně, ostatní faktury dosud neuhradil. Zmínil sice, že hodlá u navrhovatele uplatnit reklamaci Faktury ohledně částky ve výši 2 400 Kč za chybně vyhodnocené úkony poruch a marných instalačních výjezdů, nicméně sám současně poznamenal, že tato skutečnost vzhledem k výši neuhrazené faktury není rozhodující; podání reklamace nedoložil, doložil pouze dokument reklamace 10-2021 – rozpracováno. V daných souvislostech je zřejmé, že důvodnost uplatněného nároku co do základu a výše v řízení prokázána spolehlivě byla, a to již samotným prohlášením odpůrce, který důvodnost sám uznal. Správní orgán I. stupně ve věci současně provedl řádné dokazování, a to zejména Smlouvou o přístupu včetně jejích příloh a doplňků, Fakturou, položkovým rozpisem vyfakturované částky, jehož závěry souhlasná stanoviska obou účastníků co do důvodu pohledávky podpořily, jakož prokázaly správnost její výše. V rozhodnutí se správní orgán I. stupně podrobně vyjádřil i ke zmínce odpůrce ohledně zamýšlené reklamace v souvislosti s částkou ve výši 2 400 Kč, kdy podrobně vysvětlil, z jakých důvodů nemůže k uvedenému tvrzení jakkoli přihlídnout. S jeho zdůvodněním se v tomto ohledu nelze než plně ztotožnit.

Na obranu proti navrhovatelem uplatněnému návrhu odpůrce vznesl kompenzační námitku v podobě jednostranného zápočtu odpůrcovy pohledávky z titulu náhrady škody v celkové výši 5 016 027 Kč s tím, že v důsledku této kompenzační námitky mělo dojít k zániku pohledávky navrhovatele. K posouzení kompenzační námitky správním orgánem I. stupně, který k ní nepřihlédl, pak většinou směřují rozkladové námitky odpůrce. Vytýká, že správní orgán I. stupně své rozhodnutí dostatečně nezdůvodnil. Uvedl-li správní orgán I. stupně, že pohledávka k započtení musela být nesporná, řádně vypočtena, uplatněna a splatná, pak toto stanovisko správního orgánu I. stupně dle názoru odpůrce nemá oporu v zákoně. Za nepřípadnou označil odpůrce i argumentaci správního orgánu I. stupně ujednáním Smlouvy o přístupu obsahující zákaz jednostranného zápočtu mezi smluvními stranami (odst. 8.8), když škoda byla způsobena nejen porušením povinností ze Smlouvy, nýbrž i právních předpisů.

Jak správní orgán II. stupně z předložené spisové dokumentace zjistil, uvedený jednostranný zápočet odpůrce učinil ve svém vyjádření zaslaném správnímu orgánu I. stupně dne 10. 2. 2023 (datovaném dne 9. 2. 2023). Odpůrce uvedl, měla mu v důsledku (níže nastíněného) jednání navrhovatele vzniknout škoda na zákaznické bázi. Aktuální výše škody dle Smlouvy, bodu (odst.) 10.1.b) Odpovědnost za škodu, v případě, že došlo ke snížení plnění od zákazníků, je vypočtena jako plnění za posledních 12 měsíců. Odpůrce vyčíslil výši fakturace za posledních 12 měsíců u 672 zákazníků na částku 3 302 599 Kč vč.

DPH. Dále odpůrce uvedl, že zprávami o ukončení činnosti odpůrce vyvolal navrhovatel požadavky zákazníků na změnu fakturačních period, a zároveň zákazníci, kteří přešli k jiným operátorům, oprávněně požadovali vrácení zbývajících plateb z roční periody. Za měsíce říjen až prosinec 2022 klesly tržby odpůrce celkem o částku 1 713 428 Kč (viz příložený přehled srovnáním roku 2021 a 2022).

Ve svém vyjádření popsal jednání navrhovatele, v jehož důsledku měla odpůrci škoda vzniknout. Navrhovatel poté, co dne 2. 9. 2022 odstoupil od smlouvy s účinností ke dni 31. 10. 2022, dne 5. 10. 2022 v 8:00 oznámil, že všechny služby odpůrci odpojuje. Reálně měl však navrhovatel provést přepojení na svou síť, vytvořit ze sebe dalšího poskytovatele internetového připojení (ISP), převést přípojky navrhovatele a zákazníky přepojit na své IP rozsahy a na rozhraní navrhovatele již neposílat žádné požadavky z přípojek. Zákazníkům odpůrce byla při přesměrování zobrazena informace, že od 1. 11. 2022 nebude odpůrce partnerem navrhovatele a že si mají zákazníci převést přípojky k jinému poskytovateli. Uvedenou informaci přejali některé weby z telekomunikační oblasti a též i ostatní ISP. Navrhovatel odpůrci dále odebral přístupy do svých systémů, ve kterých odpůrce prováděl autorizaci požadavků. K tomuto jednání přistoupil navrhovatel dne 5. 10. 2022, tj. ještě za trvání smluvního vztahu. Ze strany navrhovatele došlo k porušení Smlouvy. Navrhovatel nemá smluvní vztah se zákazníky odpůrce a v době, kdy existuje platná Smlouva, nemá právo odpůrcovy zákazníky přepojit do své sítě a následně jim zobrazovat jakési sdělení a směřovat je na svou infolinku, kde provádí a zpracovává požadavky na přenos k jiným ISP. Navrhovatel automaticky potvrzoval portace přípojek k jiným operátorům, byť tuto činnost má vykonávat pouze odpůrce jako tzv. opuštěný operátor. Odepřením přístupů do obslužných systémů navrhovatele bylo odpůrci znemožněno řešit případné zákaznické poruchy, provádět diagnostiky přípojek atd.

Správní orgán II. stupně dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně rozhodl zcela správně a v souladu se zákonem, když k jednostrannému zápočtu pohledávky odpůrce z titulu náhrady škody nepřihlédl.

Zápočet pohledávek, jakožto jeden z možných způsobů zániku závazku, upravuje OZ ve svém ust. § 1982 a násl.

Dle § 1982 odst. 1 OZ platí, že *dluží-li si strany vzájemně plnění stejného druhu, může každá z nich prohlásit vůči druhé straně, že svoji pohledávku započítává proti pohledávce druhé strany. K započtení lze přistoupit, jakmile straně vznikne právo požadovat uspokojení vlastní pohledávky a plnit svůj vlastní dluh.* Dle odst. 2 ust. § 1982 *započtením se obě pohledávky ruší v rozsahu, v jakém se vzájemně kryjí; nekryjí-li se zcela, započte se pohledávka obdobně jako při splnění. Tyto účinky nastávají k okamžiku, kdy se obě pohledávky staly způsobilými k započtení.*

Ustanovení § 1987 pak stanoví, které pohledávky jsou způsobilé k započtení (kompenzabilní) a které naopak započíst nelze. Způsobilé k započtení jsou zásadně takové pohledávky, jež lze uplatnit před soudem (§ 1987 odst. 1 OZ). *Pohledávka nejistá nebo neurčitá k započtení způsobilá není* (§ 1987 odst. 2 OZ).

K výkladu ust. § 1987 odst. 1 je možné čerpat například z komentářové literatury. Publikace *Občanský zákoník: komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2014. Komentáře (Wolters Kluwer ČR). ISBN 978-80-7478-638-9 (dále jen „Komentář“ či „komentářová literatura“) k problematice uvádí, že: *započíst lze jen takové pohledávky, které lze uplatnit u soudu. Nezpůsobilými k započtení jsou tedy pohledávky, jichž se u soudu domáhat nelze, a to jak pohledávky, které jsou nezpůsobilé k uplatnění u soudu již ze své povahy, od počátku své existence, tak pohledávky, které se ještě uplatnitelnými u soudu nestaly, nebo jejich vymahatelnost u soudu pominula uplynutím času. (...).*

V rozsudku Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 31 Cdo 684/2020 k uvedenému zaznívá, že *jde-li o aktivní pohledávku, musí být (zásadně, viz § 1989 odst. 2 o. z.) splatná* (§ 1982 odst. 1 věta druhá o. z.)

K ust. § 1987 odst. 2 pak komentářová literatura vysvětluje mj. následující: *k započtení nejsou způsobilé ani pohledávky neurčité a pohledávky nejisté. Jistá a určitá, tedy z tohoto pohledu likvidní, je pohledávka, kterou lze co do základu výše snadno prokázat, tudíž zjistit, a není o ní tedy rozumných pochyb. Takové budou běžně např. pohledávky přiznané soudním rozhodnutím, dlužníkem uznané pohledávky, pohledávky, k jejichž výkonu dlužník svolil v notářském zápise, případně pohledávky, které lze relativně snadno prokázat. Naopak nejistá či neurčitá pohledávka je pohledávka v případě, že existují pochybnosti o tom, zda vznikla, v jaké výši vznikla, kdo je věřitelem či jejím dlužníkem a zda je již splatná (k tomu viz NS 31 Cdo 684/2020). Za pohledávku nejistou tak může být považována například pohledávka na náhradu škody proti škůdci, který způsobil škodu, nicméně prozatím nelze zjistit nebo není zjištěno, v jaké výši. Nebo může jít o pohledávku, u níž není najisto postaveno, kdo je dlužníkem, například není doposud zjištěno, kdo byl skutečným škůdcem; případně probíhá spor o to, zda došlo k platnému postoupení pohledávky či jinému převodu. (...).*

Dále Komentář k předmětnému ustanovení poznamenává, že: *likvidita pohledávky je hmotněprávním předpokladem její započitatelnosti, není-li aktivní pohledávka jistá a určitá, odporuje její započtení zákonu (k tomu viz NS 31 Cdo 684/2020). Komentované ustanovení přitom primárně chrání věřitele pasivní pohledávky před tím, aby jeho dlužník, věřitel aktivní nejisté či neurčité pohledávky, tuto svou nejistou či neurčitou pohledávku započtl na věřitelovu pasivní pohledávku, a tím oddálil splnění své povinnosti, včetně vedení soudních sporů o existenci a výši jeho aktivní pohledávky (...).*

Dle rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 9. 9. 2020, sp. zn. 31 Cdo 684/2020, na který Komentář odkazuje (a který též zmiňuje správní orgán I. stupně v napadeném rozhodnutí), *nejistou nebo neurčitou ve smyslu § 1987 odst. 2 o. z. je zpravidla pohledávka, která je co do základu a (nebo) výše sporná (nejistá), a jejíž uplatnění vůči dlužníku formou námitky započtení vyvolá (namísto jednoznačného, tj. oběma dotčenými stranami akceptovaného zániku obou pohledávek v rozsahu, v jakém se kryjí) spory o existenci či výši pohledávky užitě k započtení.* Bližší vysvětlení pojmu „nejistá a neurčitá pohledávka“, s nímž zákonodárce pracuje v ust. § 1987 odst. 2 OZ, lze pak dále čerpat z odůvodnění předmětného judikurního rozhodnutí. V něm soud rozvádí, že: *za nejistou či neurčitou nelze pohledávku považovat pouze proto, že ji dlužník neuznává (odmítá uhradit) nebo že je sporná (nejednoznačná) její právní kvalifikace; musí zde být objektivní nejistota, zda pohledávka vznikla a z jakého důvodu, popř. zda je splatná, kdo je jejím věřitelem či dlužníkem, jaká je její výše apod. (srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 5711/2017, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 2. 2019, sp. zn. 26 Cdo 4795/2017, uveřejněný pod číslem 23/2020 Sb. rozh. obč.). S ohledem na smysl a účel § 1987 odst. 2 o. z. je pak zásadně nutné míru nejistoty ohledně aktivní pohledávky posuzovat relativně, ve vztahu k pohledávce pasivní; za nejistou či neurčitou lze aktivní pohledávku považovat zpravidla toliko tehdy, je-li míra nejistoty ohledně ní vyšší, než je tomu v případě pasivní pohledávky (...).*

V rozsudku ze dne 1. 10. 2018, sp. zn. 28 Cdo 5711/2017 Nejvyšší soud ČR obdobně judikoval, že *lze-li očekávat, že by námitka započtení vznesená podle § 98 věty druhé o. s. ř. s ohledem na obtížnost zkoumání existence a výše započítávané pohledávky nepřiměřeně prodlužovala řízení o pohledávce uplatněné žalobou, je možné konstatovat nemožnost započtení pohledávky pro nejistotu a neurčitost (§ 1987 o.z.).*

Konstatoval-li správní orgán I. stupně, že pohledávka pro to, aby splňovala podmínky pro započitatelnost, by musela být nesporná, řádně vypočtena, uplatněna a splatná, pak tomuto závěru nelze - s přihlédnutím k výkladu v komentářové literatuře, resp. závěrům související judikatury - ničeho vytknout a rozhodně nelze souhlasit s odpůrcem, že by takové stanovisko správního orgánu I. stupně bylo nezákonné.

V reakci na rozkladové námitky odpůrce lze odůvodnění správního orgánu I. stupně doplnit potud, že odpůrce v prvé řadě neprokázal, že by jeho započtená pohledávka byla již uplatnitelná u soudu (tzv. dospělá), tj. že byla v okamžiku započtení splatná. Ostatně, ani to v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně odpůrce netvrdil (pohledávku označil za splatnou až v rámci podaného rozkladu). OZ neobsahuje speciální úpravu splatnosti závazku na náhradu škody, proto je nutno vyjít z ustanovení § 1958 odst. 2 OZ, dle kterého *neujednají-li strany, kdy má dlužník splnit dluh, může věřitel požadovat plnění ihned*

a dlužník je poté povinen splnit bez zbytečného odkladu. Splatnost pak nastává bez zbytečného odkladu poté, kdy věřitel pohledávky z náhrady škody požádá dlužníka o splnění tohoto závazku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 6. 2022, sp. zn. 27 Cdo 59/2022). Ze spisového materiálu je zřejmé, že úkon jednostranného započtení učinil odpůrce jako věřitel tvrzené (aktivní) pohledávky z titulu náhrady škody v rámci svého vyjádření došlého správnímu orgánu I. stupně dne 10. 2. 2023 a navrhovatel se o něm dozvěděl dne 15. 2. 2023, kdy mu bylo doručeno prostřednictvím správního orgánu I. stupně. Z ničeho přitom nevyplývá, že by odpůrce před jednostranným započtením své aktivní pohledávky vyzval navrhovatele ke splnění jeho povinnosti nahradit tuto škodu. Z uvedeného je nutno dovodit závěr, že pohledávka odpůrce na náhradu škody v okamžiku započtení proti navrhovatelově pohledávce splatná nebyla.

V souvislosti s kompenzační námitkou odpůrce, kterou uplatnil na obranu před uplatněným nárokem navrhovatele, je dále namístě poznamenat, že Český telekomunikační úřad (dále též jen „Úřad“) je při rozhodování o nároku navrhovatele a posuzování uplatněné kompenzační námitky odpůrce ve specifickém postavení.

Ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích zakládá pravomoc Úřadu rozhodovat ve sporech tam, kde tak stanoví tento zákon. Úřadu je (krom působnosti rozhodovat tzv. účastnické spory podle § 129 zákona o elektronických komunikacích) svěřena působnost k rozhodování sporů mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti ve smyslu § 127 zákona o elektronických komunikacích, k čemuž se správní orgán I. stupně již obšírně vyjádřil. Oproti tomu však, rozhodování o nároku na náhradu škody, byť by i škoda měla vzniknout v souvislosti se smlouvou o poskytování služeb elektronických komunikací, Úřadu svěřeno není; k rozhodování o nárocích na náhradu škody je dána pravomoc soudu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 11. 2011, sp. zn. 25 Cdo 3522/2011), a to dle § 7 odst. 1² zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád.

Vzhledem k tomu, že není v působnosti Úřadu o nároku na náhradu škody rozhodovat, požadavek na jistotu a určitost takové jednostranně započtené pohledávky je zásadně vyšší než v situaci, kdy by její započitatelnost posuzoval soud. Takový požadavek na likviditu započtené pohledávky představující deliktní odpovědnost by v řízení před Úřadem typicky mohla splnit např. (již v komentářové literatuře zmiňovaná) pohledávka přiznaná vykonatelným soudním rozhodnutím. Obecně nelze vyloučit eventualitu, že požadavek likvidity započtené pohledávky by mohl být splněn i za jiných okolností, např.

---

² Dle § 7 odst. o.s.ř. v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.

souhlasným prohlášením dlužníka (tj. věřitele pasivní pohledávky), apod. Takové okolnosti však v posuzované věci bezesporu nenastaly.

Odpůrcem uplatněná pohledávka na náhradu škody v rámci tzv. kompenzační námitky předpoklady započitatelnosti zcela zřejmě nesplňuje. Krom již zmíněné nedospělosti započítávané pohledávky (tj. nezapočitatelnosti pro rozpor s § 1987 odst. 1 OZ), je její zjevná spornost. Tato spornost nespočívá pouze ve spornosti mezi účastníky řízení, na kterou upozornil správní orgán I. stupně, nýbrž zejména v její *objektivní* spornosti, tedy nejistotě a neurčitosti. Z pohledu správního orgánu II. stupně odpůrce vznik tvrzeného nároku na náhradu škody, která mu měla dílem vzniknout porušením smluvních povinností, dílem porušení povinností dle zákona, neprokázal, tím méně prokázal výši tvrzené škody. Prokazování vzniku a výše škody, resp. příčinné souvislosti s jednáním navrhovatele by objektivně žádalo rozsáhlé dokazování a posouzení, k němuž však, jak již výše uvedeno, není Úřad příslušný.

Odpůrci nezbyvá než se se svou aktivní pohledávkou na náhradu škody obrátit na soud.

S ohledem na uvedené je pak již v zásadě nadbytečné blíže vypořádávat rozkladovou námitku odpůrce ohledně nepřipadné argumentace odst. 8.8. Smlouvy o přístupu, kterým si smluvní strany sjednaly zákaz jednostranného zápočtu svých pohledávek vzniklých na základě této Smlouvy vůči pohledávkám Strany vzniklým na základě této Smlouvy nebo jiné smlouvy. Odkaz na předmětné ujednání nicméně nepřipadný zcela zjevně není, když sám odpůrce díl tvrzené škody sám připisuje porušení smluvních povinností navrhovatelem.

Jde-li o příslušenství navrhovatelem uplatněné pohledávky, požadovaná výše smluvních úroků z prodlení 0,05 % denně z dlužné částky koresponduje odst. 4.3 přílohy č. 6 Smlouvy o přístupu, podle kterého *„Pokud účtovaná strana neprovede zaplacení vyúčtované finanční částky nejpozději v den splatnosti, je účtující strana oprávněna vyúčtovat a vymáhat úrok z prodlení ve výši 0,05 % z dlužné částky za každý i započatý den prodlení a účtovaná strana je povinna vyúčtovaný úrok z prodlení zaplatit.“* Správní orgán I. stupně vyšel z judikatorních závěrů rozsudku Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 31 Cdo 1490/2019, dle něhož smluvní volnost podléhá korektivu dobrých mravů i v případě podnikatelů; obecně stanovit paušální hraniční sazbu nemravnosti úroků z prodlení však nelze. V posuzované věci správní orgán I. stupně zhodnotil, že smluvní úrok z prodlení ve výši 0,05 % denně (tj. 18,25 % p. a.) není v rozporu s dobrými mravy, jelikož výše smluvního úroku z prodlení ve výši 0,05 % denně byla obvyklá v čase uzavření Smlouvy, a byla výsledkem svobodného smluvního ujednání mezi dvěma podnikatelskými subjekty, aniž by jeden z nich byl slabší stranou bez možnosti tyto podmínky ovlivnit. Tomuto stanovisku, jímž správní orgán I. stupně

zdůvodnil oprávněnost nároku na příslušenství pohledávky v podobě smluvního úroku z prodlení ve výši 0,05 % denně z dlužné částky, nelze ničeho vytknout.

Minimální výše nákladů spojených s uplatněním každé pohledávky činí 1 200 Kč, a to podle § 3 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku, veřejných rejstříků právnických a fyzických osob a evidence svěřenských fondů a evidence údajů o skutečných majitelích. Navrhovatel uplatnil částku 1 200 Kč za uplatněnou nezaplacenou Fakturu. Přiznání této částky navrhovateli bylo správním orgánem II. stupně též shledáno jako konformní s právními předpisy.

S ohledem na výše uvedené lze konstatovat, že napadené rozhodnutí je v souladu s právní úpravou i judikaturou. K tomu správní orgán II. stupně poznamenává, že odůvodnění napadeného rozhodnutí objasňuje závěr přijatý správním orgánem I. stupně, kdy text odůvodnění tvoří logicky uspořádaný celek a poskytuje oporu výroku rozhodnutí.

Pro větší stručnost svého odůvodnění správní orgán II. stupně dále odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, s nímž se ztotožňuje.

Vzhledem k tomu, že výrok I. napadeného rozhodnutí týkající se uplatněného nároku je třeba považovat za správný, je třeba jako správný hodnotit i výrok III. týkající se přiznání náhrady nákladů řízení navrhovateli, neboť tento výrok odpovídá ustanovení § 141 odst. 11 správního řádu.

V souvislosti s náhradou nákladů řízení o rozkladu správní orgán II. stupně poznamenává, že jeho pozornosti neunikl požadavek odpůrce na přiznání náhrady nákladů právního zastoupení dle advokátního tarifu. Tento požadavek odpůrce vznesl, ačkoli na první straně rozkladu výslovně uvádí, že je bez právního zastoupení, rozklad podal sám a v řízení nepředložil plnou moc advokáta, který by jej právně zastupoval. Nicméně tuto poznámku činí správní orgán II. stupně jen pro úplnost, neboť odpůrce byl v řízení o rozkladu zcela neúspěšný a již z tohoto titulu není namístě se jím vynaloženými náklady řízení o rozkladu ve smyslu § 141 odst. 11 správního řádu zabývat.

Správní orgán II. stupně pak konstatuje, že mu není známa a ani ze spisového materiálu nevyplývá skutečnost, že by navrhovateli, coby účastníku, který byl v řízení o rozkladu zcela úspěšný, vznikly v rámci řízení o rozkladu náklady ve smyslu ustanovení § 141 odst. 11 správního řádu, z tohoto důvodu se náhrada nákladů rozkladového řízení ani jedné ze stran nepřiznává.

S odkazem na shora uvedené správní orgán II. stupně přezkum napadeného rozhodnutí postupem podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 141 odst.

9 správního řádu uzavírá konstatováním, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně neshledal žádná pochybení, a z tohoto důvodu bylo namístě je postupem dle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu jako správné a souladné se zákonem potvrdit.

Po posouzení věci správní orgán II. stupně v souladu se shora citovanými závěry a v souladu se svým oprávněním podle ustanovení § 107 odst. 9 písm. b) bodu 1 zákona o elektronických komunikacích o včasném rozkladu odpůrce rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti rozhodnutí Rady ČTÚ není podle § 107 odst. 10 zákona o elektronických komunikacích opravný prostředek přípustný.

Za Radu Českého telekomunikačního úřadu:

Ing. Marek Ebert, v.r.
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu

Otisk úředního razítka

Za správnost: Filipová Klára, 7.8.2023